

De plantar-se, ara n'és l'hora

Ens ho venia a dir el mateix president Pujol al Sopar del Ronçana, quan, decebut de tanta incomprensió i menysteniment espanyol, reiterava que avui no té arguments contra aquells que diuen que Catalunya ha de ser independent i que, per difícil que sigui aconseguir-ho, també és ben difícil –i fatigant i desesperançador– mantenir-se en aquest nau a la deriva.

I tot plegat es veu cada dia més clar. Fa ben poc dies, mentre tanta gent d'aquest país es bolcava en la marató contra la pobresa de TV3, els diaris d'aquell mateix diumenge explicaven la mida real –després de tant desgavell de números– del forat espectacular de Bankia –de 23.000 milions d'euros– i de la voluntat del govern espanyol de tancar-lo amb fons públics –directa o indirectament: 500 euros per cap, com a mínim–, sense cap comissió d'investigació que n'examini la gestió.

Sota les directrius polítiques tramposes d'Esperanza Aguirre, Eduardo Zaplana, Rodrigo Rato, etc, aquest banc que encara avui reparteix grans indemnitzacions als seus càrrecs i ha finançat infraestructures ruïnoses i fitxatges futbolístics escandalosos, és tot un emblema de l'Espanya que s'ha enganyat amb l'economia especulativa dels darrers anys. Una gestió especulativa nefasta que, val a dir-ho, també comparteixen tantes caixes catalanes, tot i que amb una proporció menor i sense estratègies imperialistes.

Quina paradoxa! Mentre la televisió pública d'un país retallat com Catalunya, arruïnat a base de ser tractat com una colònia, organitzava una col·lecta televisiva per a les entitats socials, el govern de la metròpoli continuava exhibint amb Bankia i amb la Unió Europea el to fatxenda i arrogant dels seus AVE i aeroports que no porten quasi ningú ni van enlloc. El govern erràtic d'un Estat que encara ara manté intactes les partides a l'exèrcit i que no ha tocat ni un cèntim del seu inflat cos de funcionaris... Això, alhora que diu que les exigències catalanes d'equitat fiscal són "pitos y flautas"; que es queda íntegres 43 cèntims de cada euro que recapta a Catalunya; que deu 8.605 milions d'€ promesos al govern de la colònia... I aquest govern colonial, al seu torn, no deixa de retallar en educació, sanitat, ocupació, etc, afectant greument partides

sensibles, amb un marge de maniobra cada cop menor i dificultats per pagar a fi de mes.

Ara que Espanya fa aigües per tots costats i que la UE constata fins a quin punt resulta un país que no és de fiar, és l'hora que els catalans aprofitem l'oportunitat per caminar en ferm cap a la construcció de la nostra llibertat, en el context europeu i mundial. En un país escanyat com el nostre, que ja no té forats per estrènyer al cinturó, cal apel·lar al compromís social i nacional de plantar-se col·lectivament i de forma activa. Explicant de forma amistosa i pedagògica que la injustícia amb què Espanya ha tractat sempre la nació catalana pel sol fet de ser-ho, ara té una derivada econòmica que parla sola. Perquè sense l'espòli que patim, per les seves característiques i en l'actual context de crisi europea, Catalunya podria sortir-se'n molt millor i ser un Estat solvent –i ben solidari amb els altres pobles–, com mostren estudis del Cercle Català de Negocis, desatesos pels polítics oficials.

No cal ser un entès en economia ni en els maleïts mercats per deduir que el país ho té mal parat si continua tractat com la mamella a espremer, l'únic paper que Espanya li ha atribuït de grat en 300 anys de dominació. Amb la dinàmica actual, ni Catalunya ni Espanya se'n poden sortir, però una Catalunya sobirana podria ser l'estímul per a una Espanya acostumada a viure subsidiada. I ara que s'obre l'enèsim debat pel Pacte fiscal amb l'Estat, somiant obtenir la clau i el duro, no cal fer-se trampes al solitari. Si mai no ens han donat res, per què ho faran ara que la caixa hispànica és un gran forat negre? És doncs hora d'obrir els ulls i parlar clar i actuar amb determinació com a poble davant d'Espanya, d'Europa i el món.

La marató de TV3 mostrava la bona feina de les entitats socials i la cruesa d'una crisi que fa pobra tanta antiga classe mitjana, en què tants joves no tenen gaires més horitzons que emigrar. I això no és de rebut. Si el govern apel·la als ciutadans a combatre la pobresa, potser cal que els ciutadans li exigim que no es deixi entabanar més.

Vicenç Relats i Casas

INFOLÒGIC
SERVEIS INFORMÀTICS

equipament informàtic · comunicacions · servei tècnic · programació ·

c/. Corró, 129 • 08401 GRANOLLERS

☎ 93 846 35 35 • info@infologic.cat

www.infologic.cat

seguretat · assessorament · portàtils · tpv's · xarxes ·

servidors · estacions · cad · internet ·